

den til Maalestok for min Betragtning af dette Forhold, men jeg har dog hidtil troet, at det kun var den mindre Del af disse Laan, med Hensyn til hvilke der blev søgt Bevilling til en saa høi Rente som 6 pCt., og at det hidtil i de allerfleste Tilfælde kun har været en Rente af 5 pCt., som der har været Tale om. Jeg skulde have mødet dette Lovforslag med mindre Betænelighed, dersom der istedetfor „indtil 6 pCt.“ havde staaet „indtil 5 pCt.“, thi det er min Mening, at man derved vilde have truffet det Forhold, som er det almindeligste med Hensyn til Ansøgninger om at faae Bevilling til at tage en høiere Rente end den, som Loven nu bestemmer. Skjøndt jeg maatte staae noget ene med denne min Betragtning, har jeg dog alligevel troet det rigtigst at udtale den, for at ogsaa de Grunde, som ere anførte fra mit Synspunkt, kunne komme med under Overveielse ved den senere Forhandling om dette Lovforslag.

Indenrigsministeren (Skel): Jeg veed ikke, hvortil det ærede Medlems sidste Bemærkning sigtede. Det er ganske vist ikke Tilfældet, at de Andragender, som indkomme til Indenrigsministeriet om Tilladelse til at give en høiere Rente end 4 pCt., i Almindelighed angaa Tilladelse til at svare 6 pCt. Men 6 pCt. er det Høieste, som der hidtil har kunnet meddeles Tilladelse til at svare. Det er heller ikke Meningen med dette Lovforslag at ville forandre Rentefoden fra 4 pCt. til 6 pCt., saaledes at man skulde tro derved at kunne bevirke, at Folk nu lettere end tidligere kunde faae 6 pCt. af deres Penge. Det er min Overbevisning, at Ingen, efter at Loven er udfkommen, lettere vil kunne faae 6 pCt. af sine Penge end tidligere. Dele Forfjellen vil være den, at tidligere udfordredes der en Bevilling til at svare mere end 4 pCt. Rente, hvis Tilveiebringelse paahvilede den paagældende Laantager, og som ofte forvoldte ham ikke ringe Uleilighed; han var ikke selv istand til at skrive, vidste ikke, hvad der udfordredes for at faae Bevilling, det foranledigede Uleilighed og Bekostning, foruden at han, saalænge der maatte gives Bederlag derved, maatte give Gehyr for en saadan Bevilling, maatte betale den. Og det vil jeg sige: Skulde Bestemmelsen opretholdes, saa vil jeg paa det Stærkeste gjøre Indsigelse imod, at man nu fra Indenrigsministeriet skal meddele 32,000 Bevillinger om Aaret uden noget som helst Gehyr. Det er et rent Omsvøb, som ikke har nogen som helst nyttig Hensigt. Som sagt, jeg tror ikke, at denne Lov i nogen Henseende vil indvirke paa, hvad der er den almindelige Rente. De Midler, som hidtil efter Skif og Brug ere udsatte til Udlaan paa 4 pCt., ville for Eftertiden ogsaa blive udlaante paa 4 pCt. 4 pCt. vil i alle Tilfælde, hvor der er nævnt Rente, anses for almindelig Rente og Normalrente. Men ligesom

jeg tror dette, tror jeg heller ikke, at Forkastelsen af dette Lovforslag eller Bevarelsen af den bestaaende Tilstand vil have til Følge, at nogen eneste Mand laaner sine Penge ud til en ringere Rente end den, han ellers vilde kunne faae. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 43 St.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om en Dampfærgeforsbindelse over Storebelt.

(Lovforslaget findes i Tilleg A. Sp. 3183—84.)

Sagen fattedes under Forhandling.

Jessen: I den Betænkning, som det af Landstinget nedsatte Udvalg angaaende Loven om forskellige Jernbaneanlæg i Sjælland og Fyn, afgav under 27de Januar 1878, udtalte Udvalget, at „Det skjønnes ikke rettere, end at det fremfor saadanne nye Baneanlæg, der ikke for hele Landet kunne anses at have almindelig Betydning, maatte være af Bigtighed, at der drages Omsorg for, at Hovedforbindelsen mellem Kjøbenhavn og Landsdelene, navnlig for Godstransportens Vedkommende, lettes ved en Tilknypning af de danske Statsbaner til de sjællandske Baner gennem en Dampfærgeforsbindelse mellem Sjælland og Fyn“, og Udvalget nærede da det Haab, at de Banfeligheder, der da vare tilstede med Hensyn til, at Banerne Ost for Store Belt vare i det sjællandske Jernbaneselskabs Hænder, og de paa Fyn vare Statsbaner, vilde med Tiden kunne høves. Det hører til den nuværende høitærede Regerings store fortjenstfulde Gjerninger, at der allerede er kommet et Kjøb istand af de sjællandske Baner, saa at vi nu have Statsbaner paa begge Sider af Bøtterne, og derved er den Banfelighed, som bestod i at fordele Udgifterne til Anlæg og Driften mellem det sjællandske Selskab og Statsbanerne, bortfalden. Det maa derfor formentlig i høi Grad paaskjønnes, at den ærede Indenrigsminister saa hurtig efter, at denne store Foranstaltning er truffen, fremkommer med dette Lovforslag, som jeg tror, der vil tillægges og fortjener at tillægges en stor Betydning for hele Landet. Bort Land er jo saaledes delt af Sundet og Bøtterne — ved Drefund ere vi skilte fra Sverig, Store Belt adskiller Sjælland fra Fyn og Lille Belt Fyn fra